

כראיין את אן, אמר לי ברנד אנדרסון לפני שלושה שבועות, "אר-בעה אישורים נתנו לראיונות איתה. אחד מהם לתוכנית הטלוויזיה, שיש שם דקות. אינני מאמין שירשו לה לתת ראיון לישראל, אבל אם בכלל - אז זה הזמן!"

פגשתי את אנדרסון, אביה של אן פולארד, בתוכנית-ראיונות בטלוויזיה האמריקאית. הוא שצף וקצף שם על הפירסומים האחרונים, כאילו מקבלת בתו סכומי-כסף ממשלת-ישראל, ועוד פרטים בלתי-מחמיאים שהשיבו את הפרשה לכותרות הראשיות באר-צות-הברית.

צילום למוזכרת: ברק ופולארד בכלא מעולם לא הורשעתי בריגול

לראיין בבית-סוהר אמריקאי - זו הי פרודורה מעייפת, הכוללת קריאת ניירות, הצהרות, התחייבויות שונות בכתב. במיקרה הרגיש-מאוד של אן וגונתן פולארד, נוספת לכך פרודורה ביטחונית. הסכם-הטיועון שנערך עם בני-הזוג כולל בתוכו סיף המאפשר לבכירי-המודיעין לאשר או לסרב קיום ראיונות איתם. זהו הליך מתיש, שבו מגישה-הבקשה נבדק לאורך-ל-רוחב ולצדדים, רק אחרי-כן מתחיל ההליך הבירוקראטי, שבו מעורב שרות-בתי-הסוהר. צוות התוכנית הי-יורטית "שישים דקות" - שערך את אחד מארבעת הראיונות שאושרו עם אן פולארד מאז שנעצרה - נאלץ לי-

על הסכמתה להתראיין לעיתון בי-ס-ראל, את מבינה? אז לא רצינו שתסרחי ותסעי עד רוצ'סטר לשווא..."

הודיתי לאמריקאים על התחש-בותם כי רבה, ומיחרתי לטלפן לאביה של אן. לאב הודלף כבר דבר הראיון עימני, ולמרבחה המזל טילפנה אן אל אביה שעתיים לפני-כן. "אן הודיעה לי שחתמה על ההסכמה לראיון כבר לפני שלוש שעות, אלא שהם (השילטונות) עשו תרגיל והחתימו אותה על ראיון שיתקיים ביום החמישי, ה-4 בחודש. זה היום שאת עוזבת! העמדתי אותה על הטעות. הם משקרים!" ביקשתי את אנדרסון להודיע על-כך לשילטונות בטלפון, ואילו אני טילפנתי ישר לכלא שבו שוהה פולארד. ביקשתי לשוחח עם ברנש בשם ג'ו קריינו, שאמור היה לקבל את פניי בכלא, אם וכאשר.

"אני מבינה", פתחתי בלי שום שהיות, "שאתה ואני נפגשים מחר ב-11 בבוקר. הייתי מודה לך אילו היית ממתיין לי בפתח בשעה זאת..."

קריינו היה כל-כך נדהם, שניגמם: "אה, לא הודיעו לך שום-דבר?"

"מה היו צריכים להודיע לי, אחרי שקיבלתי את כל האישורים? בעצם, כן הודיעו לי, סליחה. אבא של אן הודיע לי שהיא חתמה על ההסכמה להת-ראיין, שלוש שעות לפני שטיילפנה אליו. במחשבה שנייה, הודיעו לי, אבל זאת הרי אינה המתנה. הרי שום אדם

פרודורה במיכתבים רבים. מכיוון ש-הפעם נחסכו שלבים, בדקו האמריק-אים בדסק-הישראלי בסטייט דפרט-מנט מי אני, ויצאו מאוד מרוצים. אלא ששם עלתה בעיות קטנטנות: "איך אנחנו יודעים שאת את?"

"מה פירוש?" תמהתי.

"בלי מיכתבים רישמיים - וזה לא שאנחנו לא מאמינים לך! - אבל אולי את משתמשת בשם מוכר כדי לפגוש את הגברת פולארד למטרות אחר-רות..."

בשלב המאוחר הזה התחלתי להיות מודעת יותר ויותר לחלק בגופי הקרוי

כמעט החמצתי, מפני שמיחרתי לפני-שה... שלא לציטוט, את חייבת לי-דעת שאחרי בדיקה ארוכה ושיחות איתך, יש נטייה ללכת לקראתך, וכפי הנראה לא תהיה לסוכנות-הביון הת-נגדות לראיון..."

אחרי זריקת-מרץ זו נכנסתי למיל-חמת-התשה מורטת-עצבים, ולמירוץ עם השעון. העניינים התקדמו בחיוב, אך בעצלתיים: שוב דיברתי עם בוגדן ועם ג'ונס ועם קרביצקי ועם הלן...

כולם היו נחמדים ושופעי-אדיבות, וטילפנו, והיו בנד, והזינו, אבל העצ-ביס שלי במקביל היקשו עלי להתמו-

ארוכה הדרך לראיין

המתין שיבעה חודשים להיתר הנכסף. כמעט הרינו.

לאור נתון מעודד זה פתחתי בהלי-כים הודעתי לשילטונות האמריק-איים שאין לי כל כוונה להגר, בשלב זה, לאמריקה. או שיחרגו מהנהלים ה-קבועים ויתחשבו בעובדה שזוהי בק-שה ישראלית, ויבדקו אותי ואת ני-מוקי במהירות האפשרית, או שאין טעם שאמלא-אף טופס אחד.

העבירו אותי משרות בתי-הכלא, לי-מישרד-המישפטים, ומשם הועברו ני-מוקי לסוכנות-הביון. במשך כמה ימים נאלצתי לחזור על נימוקי והס-בריי באוזני איזה גרג בוגדן, שלח אותי לג'ונס, שהעביר אותי לג'ו קרביצקי, שהעביר אותי למיספר-טל-פון נוסף - שוב בוגדן, ואילו הלן היחס כלפי היה חביב להפליא, אבל הסיכויים נראו לי מועטים. עד שביום בהיר הפתיעו אותי בצילצול-טלפון ש-

דד בשלוות-נפש עם מיכול המיכשור-לים בדרך הפתלתלה לבית-הכלא. לבסוף ספרתי עד 10 והודעתי לכו-לם, ולכל אחד מהם לחוד, שאני עוזבת את ארצות-הברית ביום החמישי ב-ערב. מובן מאלי, לכן, שהראיון צריך להיערך ביום הרביעי, בשעה 11 בבו-קר. לאט-לאט התרגלו כל המעורבים לך שהראיון ייערך ביום הרביעי, ב-שעה 11 בבוקר. איש לא זכר בדיוק היכן ואיך זה נולד.

האצתי ככולם, ואז התקבל אצלי הרושם, אולי המוטעה, שהאמריקאים מתכוונים להיות מקסימים ונחמדים, אבל הראיון לא יוצא לפועל בגלל איזו סיבה טכנית. כולם יחייכו אל כולם ויגידו: "אבל ניסינו, לא!"

ובאמת, ביום השני בערב קיבלתי שיחת-טלפון שההגדרה היחידה ה-יכולה להתאים לה היא "משונה". בדרך-כלל, נאמר לי, מתחילה ה-

"עצבים". משום-מה התחזקה בי הת-חושה שמישהו חישב שלא אספיק ל-המציא הוכחות שבכתב שאני-זאת-אני. ביחוד התעורר בי החשד הזה לנו-כח המישפט הסופי של שיחת-הטלפון: "...אז זה לא שאיננו מאשרים לך. אלא מה! כשנהיה בטוחים שאת אכן העי-תונאית שאת אומרת שאת, ונקבל את המיכתבים המתאימים, אז ייערך ה-ראיון. אולי בביקור הבא..."

הפתעתי את האמריקאים בפיתרון-ל, בעייה" האחרונה. מכונת-הפקסי-מילה עבדה שעות נוספות, והבאתי עדים כל-כך רמי-מעלה להעיד שאני-זאת-אני, עד שהמצב הפך לאבסורדי. ואז, או אז, כשהכל כבר היה מוכן - כרטיסי-הטיסה לרוצ'סטר במדינת מיניסוטה, האישורים, ההתחייבויות בכתב שלי - הודיעו לי ביום השלישי בערב: "יש עוד בעייה קטנטנות, בעייה לא צפויה: אן פולארד לא חתמה עדיין

בר-דעת לא היה מאמין שתסרב להת-ראיין, נכון!"

"כן", קריינו נשמע המום, "אבל היא חתמה ממש לפני כמה שניות, ממש עכשיו!"

"נו, אתה רואה איזה תזמון מושלם יש בינינו. חכה לי מחר ב-11!"

סיימתי את השיחה לפני שקריינו יוכל לומר מילה נוספת, ומיחרתי ל-טלפן לשילטונות בתי-הכלא. הייתי כל-כך מלאת-תודה מהטיפול המסור שזכיתי בו, כל-כך התמוגגתי, עד ש-עברו כמה דקות טובות עד ששמעתי מעברו השני של הקו: "...אבל על מה את מודה לנו?"

"על כך שאיפשרתם את קיום ה-ראיון. כרגע שוחחתי עם הכלא ב-רוצ'סטר, ונאמר לי שאן חתמה לפני כמה שניות. מכיוון שאתם מקליטים את השיחות, בוודאי השיחה מתוע-דת, תודה על הכל."

כל-כך מוכה, כאילו ספגה עוד אכזבה. הראיון מתקרב לסופו. הקצינה ה-אימננית מתרוממת לרוחב אדיר. קר-יינו מושיט לי את היד לכיוון לישיכתו של מנהל-המיתקן.

אן נראית כל-כך מצומקת ליד ה-סוהרת, כאילו הולכת ונעלמת. אני מזרזת את קריינו. בורחת.

הצר הימני שלי מכאיב לי עכשיו, תוך כרי דיבור איתך.

אני רווקא אוכלת. אוכל כשר, כמוכן. הת-רגלתי כאן לארוחות-טלוויזיה (האוכל הכשר מגיע ארוז בתבניות, המוכרות "ארוחות-טל-וויזיה").

● **כמה זמן עבר מאז נעצרת?**
29 חודשים. האמיני לי, אני יודעת בדיוק. זהו בית-הכלא החמישי שהעבירו אותי אליו. הייתי כאן כבר בעבר. לפני-כן הייתי ב-קסנינגטון, אבל הכלא היחיד שאני זוכרת כנסבל הוא דנברי, קונטיקט. זוהי מישאלתי הגדולה ביותר כרגע - שיעבירו אותי לשם בחוזה. זהו חלומי הגדול ביותר...

● **מדוע המיתקן הזה (רוצ'סטר, מיניסוטה) גרוע יותר מדנברי, קונטיקט?**
אני מאוד מבודדת פה. מאוד לבר לי. אני מנסה לקרוא הרכה. מישפחתי מנסה לספק לי ספרים, אם כי לא נתנו להם להביא לי עותק

של הספר. שפירסם וולף, בליצר עלי ועל ג'ונתן. רציני לקרוא את כל ההשמצות שם. הוא לא ריאין אותי בכלא. לא ידוע לי כמה ניסה, ואם בכלל ניסה. אבל לא נתנו לי לקי-רוא את הספר.

אין לי בכלל, בכלל, פרטיות פה. את רואה את הסוהרת? (מצביעה על סוהרת כבדת-מי-סקל, היושבת בשתיקה לצידנו.) היא מלווה אותי לכל מקום שאני הולכת.

כשהגעתי הנה, בתחילה, צפו במצלמה 24 שעות במימה: צפו בי במיקלחת, בשרותים, במיטה. כך זה נמשך 28 ימים. חוץ מזה, היתה כל הזמן סוהרת בחזרי. כל הזמן!

לא מאפשרים לי לקבל מוצרי קוסמטיקה, לא מאפשרים לי לקבל בשמים (ראה סיס-טון). לא יכולתי אפילו להתקלל לברי - בלי הסוהרת ומבלי שיצפו בי.

לעזאזל, שללו ממני את נשיותי! עכשיו גם לא נותרה לי מידה של פרטיות.

● **האם זה המצב גם כיום?**
כיום - הורידו את הצפייה בשרותים. זה

קרה ב-14 בפברואר השנה. אבל תמיד-תמיד צמודה אלי שומרת.

לכן אני מתפללת כל יום לאלוהים, שיחזיר-רו אותי לדנברי. שם היו לי ידידות. היה לי עם מי להחליף מילה. פה - אני לבר בקומה. כל האסירים פה, מלבדי, הם גברים. אני מש-תגעט מרוב בדידותי. אני אצא מדעתי.

● **עם מי את מחליפה מילה במשך היום?**
עם מי? כמעט לא עם אף-אחד. מרשים לי לצאת עם הקצינה החוצה. אני הולכת, והיא - אחרי. מקליטים את השיחות שלי. אז על מה אני כבר יכולה לשוחח?

שאר האסירים? כן, הם יודעים מי אני. הם רווקא מתייחסים אלי יפה, בכבוד, אבל מה זה לעומת הבדידות והבידוד שבהם אני שרויה? בבת-כלא אחרים היו לי ידידות, שותפות לסודות. כעת אני נעולה. אני לברי בקומה.

● **איך הקשר בינך לבין ג'ונתן, הדי-מריצה את ענישיו בכלא רחוק מבאן?**